

Po mahu grem:
kamen je mrtva ptica v pesti zemlje.
Svoj čvrsti sen spi brez navdiha,
opit s praznino.

Čezenj

kot žalni pajčolan
razgrinja veter spev trstičja.

Pred zimo:

sezi
kirurška roka zadnjega pastirja
v prsi daljin
in iz osrčja jim iztrgaj ptico,
to živo izročilo preminulih dni.

VEČERI SO MOJA UTEHA

Niko Grafenauer

Nocoj grem od doma,
da napišem pesem.
V globini zime, prek ogolelih stebel,
mrak spušča veke.
V samem zraku se trnje meri
z žalostjo mojih stihov.
Bor krili v vetru, kot bi hotel
vzleteti.

Srce ugrezam v lepše dni;
zvezde tko belo kopreno pozabe.
Lepo je: omamljen od solza
slediti z mehкими koraki živalim
v hosto.

S trpotcem bom izlečil svoje rane
in tudi vino pomore.
(Za očmi, v neznanem liku,
rase moja duša.)

Zdaj se z očesom vpijam v belo runo
in diham voščeni vonj zimskih vrtov.